

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie ze skargi A. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w P. z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt X Ga [...]
w sprawie z powództwa T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w P. obecnie A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w P.
przeciwko A. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2022 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od skarżącej na rzecz powódki kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa (poprzednio T. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa) z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. M. kwoty 1500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 30 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 9 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty (pkt 1), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 2).

Wyrokiem z 24 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację pozwanej.

Pozwana zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego, wskazując na naruszenie: art. 627, 636 § 1, 644 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywiście bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417¹ § 2 k.c.).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość jest rażąca, ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17, niepubl.). Orzeczenie powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., definiuje się w sposób autonomiczny - węższy od bezprawności w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie materialnym, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości

sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl.; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.; z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.).

Oczywiście bezzasadna, w rozumieniu powyższego przepisu, jest skarga, której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa.

Taka sytuacja występuje w rozpoznawanej skardze. Uchybienia zarzucane w niej nie mają charakteru oczywistego i rażącego naruszenia prawa, w rozumieniu wskazanym na wstępie. Nawet gdyby wystąpiły, nie wykraczają one poza dopuszczalne granice zwykłych uchybień związanych z wykładnią i stosowaniem prawa w procesie orzeczniczym i choć mogłyby ewentualnie stanowić podstawę zwykłego środka odwoławczego, to niewątpliwie nie mogą stanowić skutecznej podstawy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz art. 424¹² k.p.c.